

[Indenrigs- og boligministeren.]

ler. Når 13 dygtige, fremragende mænd i en kommission er enige om et eller andet, må jeg have lov til at følge dem. Jeg vil gerne sige til det ærede medlem hr. Aksel Møller, at hvis jeg var kommet til det resultat, at det var mindretallet, jeg burde følge, havde jeg såmænd haft mod nok til at gøre det. I så henseende tror jeg jeg tør ligestille mig med det ærede medlem hr. Aksel Møller. Jeg kan selvfølgelig ikke måle mig med det ærede medlem med hensyn til diskussion, som det ærede medlem jo elsker; men jeg kan ikke lide, at han nu står op og angriber mine argumenter og bl. a. henviser til, at i det ene tilfælde er jeg enig med et flertal og i det andet tilfælde med et mindretal, idet jeg ikke havde fulgt vitaminkommissionens flertal. Det ærede medlem undlod ganske at omtale, at jeg samtidig nævnte, at der var en retssag under opsejling, som antagelig i januar måned får en foreløbig afgørelse i landsretten, og derfor fandt jeg, at det ville være urigtigt at komme med en afgørelse, inden vi havde set, hvilket resultat retten kom til. Det forekommer mig, at det ærede medlem godt kunne have nævnt det; der er ingen tvivl om, at han godt kunne huske det.

Det ærede medlem hr. Viggo Starcke går stærkt ind for fabriksmedicinen. Jeg forstod det således, at det ærede medlem anførte, at man kender fabriksmedicinens virkninger, og at den i mange tilfælde er at foretrække. Med den højtærede formands tilfaldelse vil jeg gerne citere, hvad en meget kendt apoteker har anført i Medicinsk Selskab i relation til fabriksmedicinen. Den pågældende sagde:

„Spørgsmålet om den individualiserede medicin kontra standardmedicinen er jo et meget stort og også omstridt punkt, forstår jeg; det kan man altså, hører jeg, se forskelligt på. Jeg vil kun lige nævne, at for ca. 14 dage siden fik vi på mit apotek . . . . . en recept indeholdende følgende rekvisitioner på lægemidler:“

Det ærede medlem hr. Viggo Starcke og andre medlemmer må undskylde, at jeg ikke er forfaren ud i latinen, så det kan godt være, at nogle af betegnelserne ikke bliver helt rigtigt udtalt; jeg tror ikke, det gør noget. Recepten lød på: pill. leonini 250, 3 piller 2 gange daglig, 100 tabletter

achyliini, 1 tablet 2 gange daglig, capa 50 tabletter, 1—2 tabletter 2 gange daglig ved smerter. Så er der 100 tabletter med et for mig vanskeligt navn at udtale [codeipheni non obstipantes], 1—2 tabletter 3 gange daglig, 100 tabletter af en anden kategori [tabl. val. comp. Gea], 1 tablet 3 gange daglig, 200 stk. tabl. magnyli, 2 tabletter 2 gange daglig, 50 stk. tabl. lucosili, 2 tabletter 4 gange daglig, 25 stk. tabl. af en ny slags [pethidini], 2 tabletter ved stærke smerter, og 200 tabletter [stilboestrol], 2 tabletter 2 gange daglig.

Det var altsammen til en bestemt person, og, sagde den fremragende apoteker,

„hvis hun følger den mindste dosering efter anvisningen, skal hun tage 15 tabletter ad gangen, eller måske skiftevis, og 32 ialt i løbet af dagen. Hun skulle dertil have en flaske Rimidol, hvoraf hun skulle putte 3 dråber i næsen daglig, og endelig fik hun 300 g badesprit, som hun formodentlig skal bade sig med, skønt jeg godt kunne tænke mig, at man kunne trænge til en lille stimulans, hvis man skal slippe godt fra at tage alle disse her tabletter. Jeg kan jo ikke i min naivitet komme længere end til at tro, at hvis der overfor dette meget svære sygdomstilfælde måske kunne have været individualiseret en eller anden slags medicin, så skal jeg ikke kunne udtale mig, om det havde været mere effektivt, men jeg er i hvert fald temmelig overbevist om, at så var det blevet billigere.“

(Kort bemærkning).

Viggo Starcke: Jeg kender ikke helt den højtærede ministers motiv til at fremdrage den sidste historie. Er det hans mening at bruge den som en karakteristik af den danske lægestand? I så fald vil den have interesse for offentligheden. Hvis det blot er som et kuriosum, en usædvanlig, hvad skal man sige, lidt skør recept, så synes jeg ikke, den belyser noget, og da man jo ikke helt kan bedømme recepten, da ministeren hemmeligholdt nogle af stofferne af forskellige grunde, så synes jeg, vi kan lade dette pragteksemplar af det, man kalder polypragmasi, ligge, det vedrører ikke denne sag.

Til det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard skal jeg sige ganske kort, at det ikke